

Barnebokker for Norge

barnebokker.no

Asnebarnet / Eselbarnet

Skrevet av: Lindiwe Matshikiza

Illustrert av: Meghan Judge

Oversatt av: Helena Englund-Sarkees (sv), Espen

Stranger-johannessen (nb)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebokker for Norge (barnebokker.no), som tilbyr barnebokker på mange språk som snakkes i Norge.

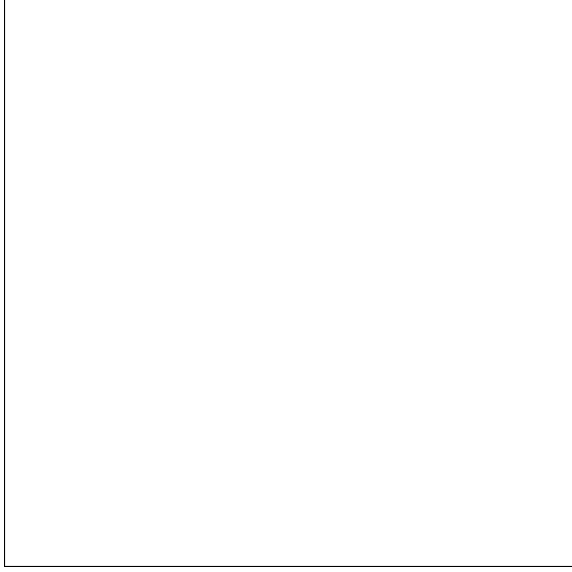
Dette verket er lisensiert under en Creative Commons

[Nångivelse 4.0 Internasjonal Lisens.](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no)

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.no>

Asnebarnet

Eselbarnet

 Lindiwe Matshikiza

 Meghan Judge

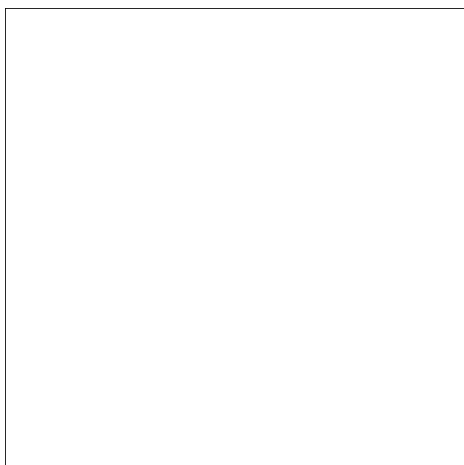
 Helena Englund-Sarkees

 svensk / bokmål

|| nivå 3

(uten bilder)

Det var en liten flicka som först såg den mystiska gestalten i fjärran.

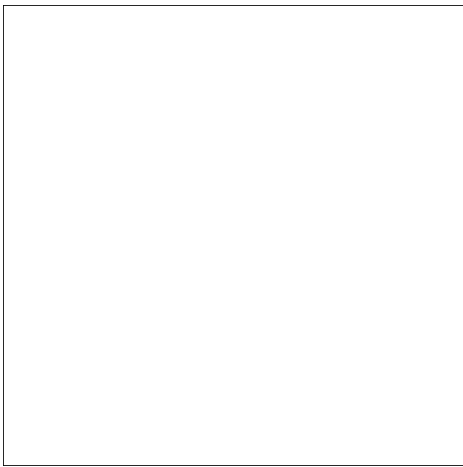
...

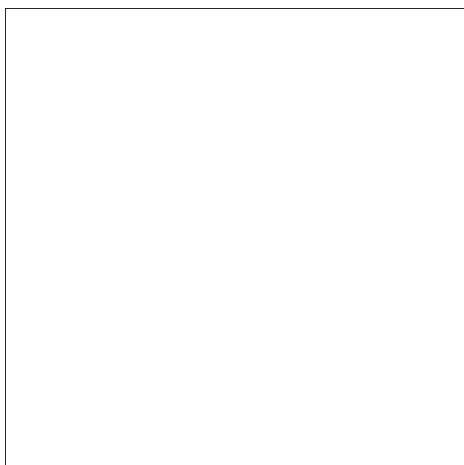
Det var ei lita jente som først så den mystiske skikkelsen i det fjerne.

Etter hvert som skikkelsen kom nærmere, så hun at det var en høygravid kvinne.

...

Når gestalten kom nærmere såg hon at det var en høggravid kvinna.

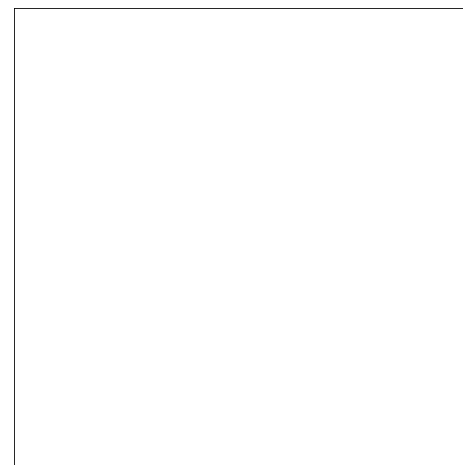

Blyg men modig gick den lilla flickan närmare kvinnan. "Vi måste låta henne stanna hos oss", bestämde den lilla flickans folk. "Vi kommer att skydda henne och hennes barn."

...

Sjenert, men modig, gick den lille jenta nærmere kvinnen. «Vi må beholde henne her hos oss», bestemte de som var med den lille jenta. «Vi skal beskytte henne og barnet hennes.»

Åsnan och hans mamma har växt ihop och hittat många sätt att leva sida vid sida på. Sakta har andra familjer bosatt sig överallt runt omkring dem.

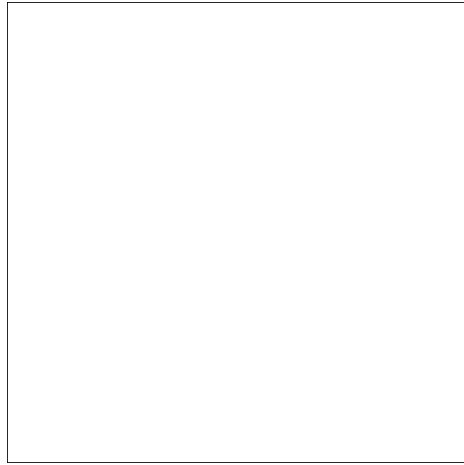
...

Eselbarnet og moren hans har utviklet seg i fellesskap og funnet mange måter å leve side ved side. Sakte, men sikkert har andre familjer begynt å slå seg ned rundt dem.

Esel fant moren sin, som var alene og sørget over tapet av
barnet sitt. De stirret på hverandre lenge. Og så klemte de
hverandre veldig hardt.

...

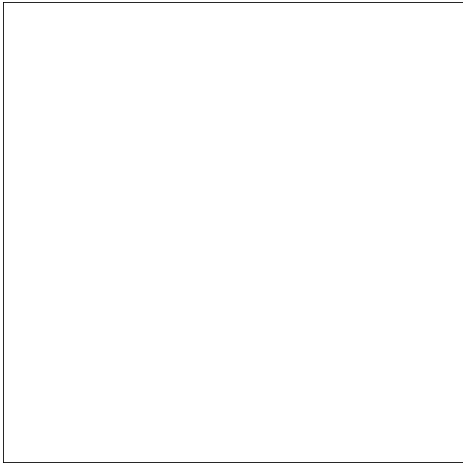
Asna hittade sin mamma, ensam och sörjande sitt
försvunna barn. De stirrade på varandra en lång stund.
Och sedan kramade de varandra mycket hårt.

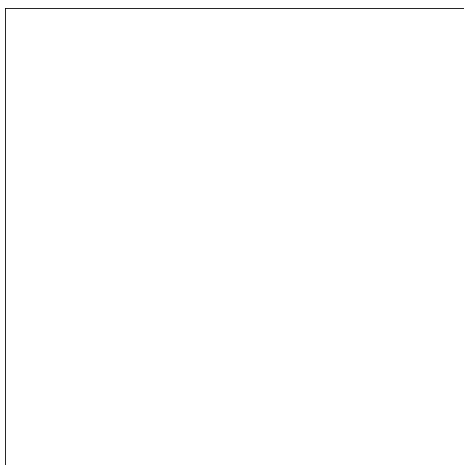

Barnet var snart på vei. «Trykki!» «Hent pledd!» «Vanni!»
«Tryyykki!»

...

Barnet föddes inom kort. "Krysta! Hämta filtari! Vatnen!
Krryyystai!"

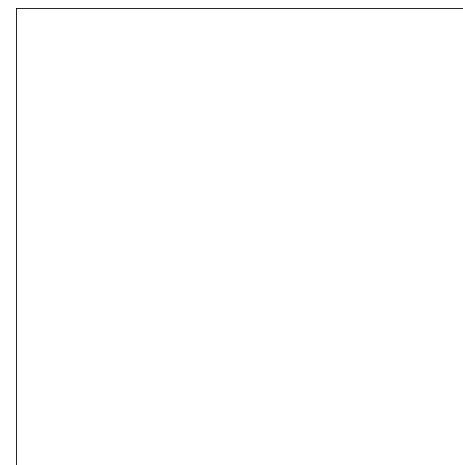

Men när de såg bebisen hoppade de tillbaka av chock. "En åsna?!"

...

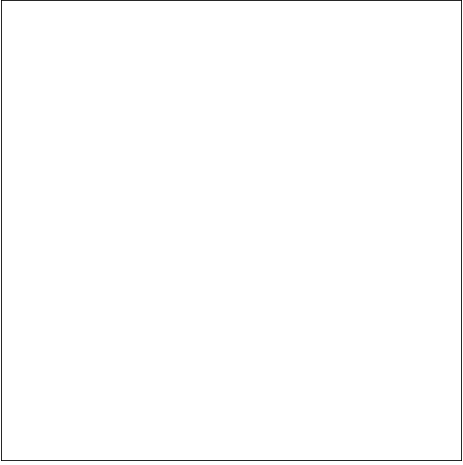
Men da de fikk se babyen, vek alle tilbake i sjokk. «Et esel?»

Åsna visste äntligen vad han skulle göra.

...

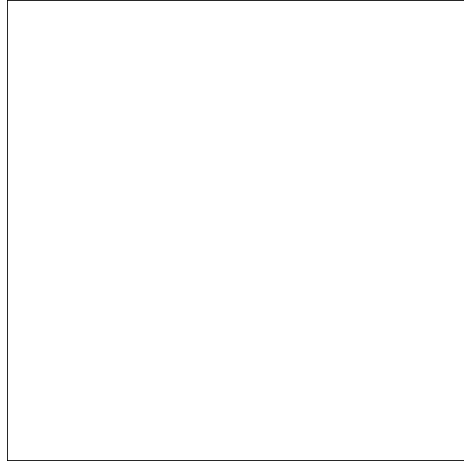
Esel visste omsider hva han skulle gjøre.

Alla började gråla. "Vi sa att vi skulle skydda mor och barn, och det är det vi kommer att göra", sa en del. "Men de kommer att föra med sig olycka!" sa andra.

...

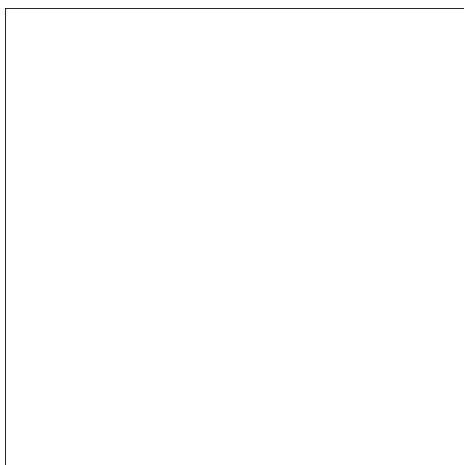
Alle sammen begynte å kranfle. «Vi sa vi skulle beskytte mor og barn, og det skal vi gjøre», sa noen. «Men de kommer til å bringe ulykke!» sa andre.

... hade molnen försvunnit tillsammans med hans vän, den gamle mannen.

...

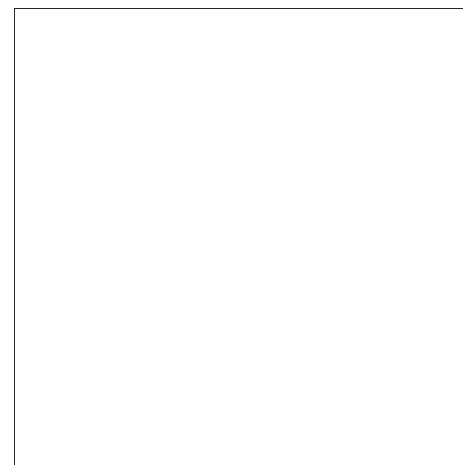
... hadde skyene forsvunnet, i likhet med vennen hans, den gamle mannen.

Och så blev kvinnan ensam igen. Hon undrade vad hon skulle göra med det här konstiga barnet. Hon undrade vad hon skulle göra med sig själv.

...

Og slik var det at kvinnen ble alene igjen. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med dette rare barnet. Hun lurte på hva hun skulle gjøre med seg selv.

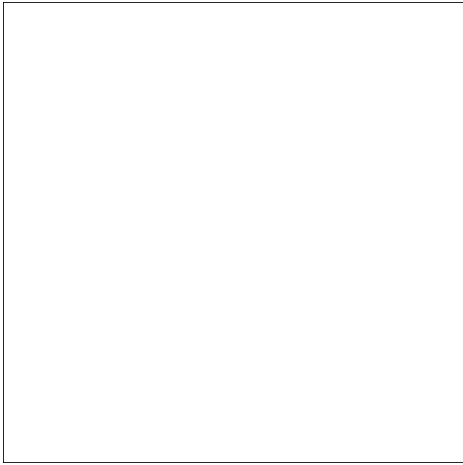

Högt uppe bland molnen somnade de. Åsna drömde att hans mamma var sjuk och kallade på honom. Och när han vaknade...

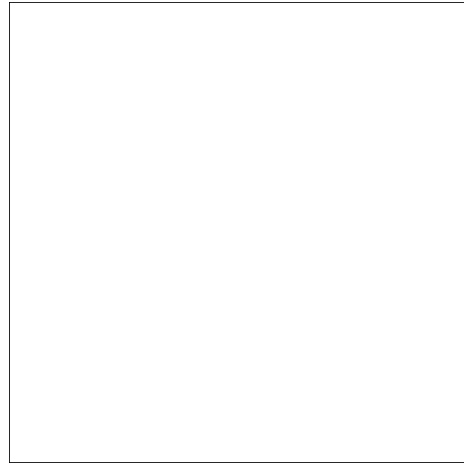
...

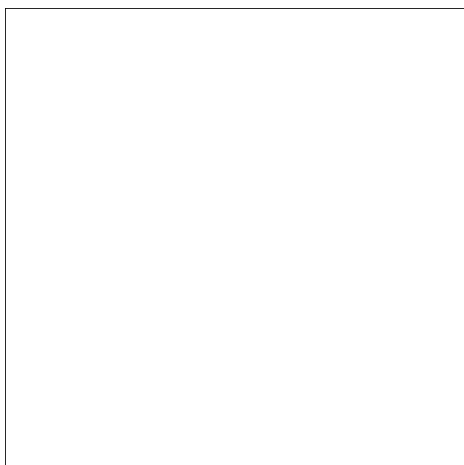
Høyt oppe blant skyene sovnet de. Esel drømte at moren hans var syk og ropte på ham. Og da han våknet ...

Till slut var hon tvungen att acceptera att han var hennes barn och att hon var hans mor.
 ...
 Men til slutt godtok hun at han var hennes barn, og at hun var moren hans.

En morgen bad den gamle mannen Asna att bära honom till toppen på ett berg.
 ...
 En morgen ba den gamle mannen Esel om å bære ham opp til toppen av et fjell.

Om nu barnet hade fortsatt att vara lika litet hela tiden hade det kanske blivit annorlunda. Men åsnebarnet växte och växte tills han inte längre fick plats på sin mors rygg. Och hur mycket han än försökte kunde han inte bete sig som en människa. Hans mamma var ofta trött och frustrerad. Ibland tvingade hon honom att göra arbete som var menat för djur.

...

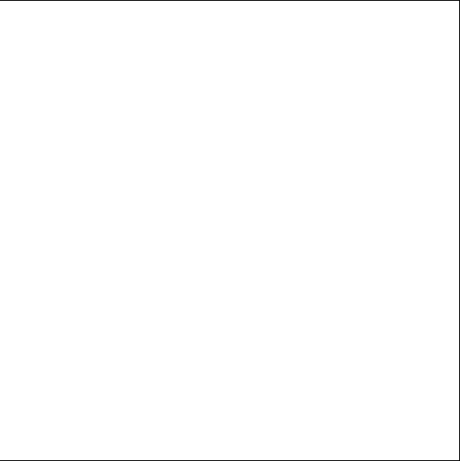
Hvis bare barnet hadde beholdt den lille størrelsen, hadde alt kanskje vært annerledes. Men eselbarnet vokste og vokste, helt til han ikke lenger fikk plass på morens rygg. Og uansett hvor hardt han forsøkte, klarte han ikke å oppføre seg som et menneske. Moren hans var ofte sliten og frustrert. Noen ganger satte hun ham til å gjøre arbeid som var ment for dyr.

Åsna stannade kvar med den gamle mannen, som lärde honom många olika sätt att överleva på. Åsna lyssnade och lärde sig saker och det gjorde även den gamle mannen. De hjälpte varandra och skrattade tillsammans.

...

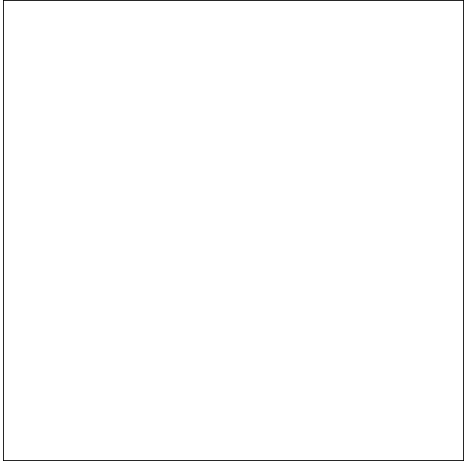
Esel dro for å bo med den gamle mannen, som lærte ham mange forskjellige måter å overleve på. Esel lyttet og lærte, og det gjorde den gamle mannen også. De hjalp hverandre, og de lo sammen.

Förvirring och ilska byggdes upp inuti Asna. Han kunde inte göra det ena och han kunde inte göra det andra. Han kunde inte vara så här och han kunde inte vara så där. Han blev så arg att han en dag sparkade ner sin mamma till marken.

...

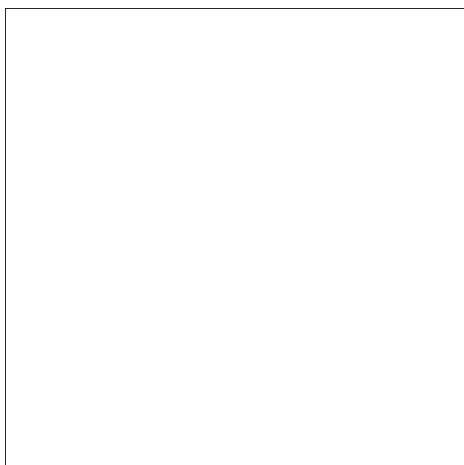
Esel ble fylt av förvirring og sinner. Han kunne ikke gjøre på ditt, og han kunne ikke gjøre datt. Han kunne ikke være på en måte, og han kunne ikke være på en annen måte. Han ble så sint at han en dag sparket ned huset til moren sin.

Asna vaknade och upptäckte att en underlig gammal man stirrade ner på honom. Han tittade in i den gamle mannens ögon och började att känna en glimt av hopp.

...

Esel våknet opp til en merkelig gammel mann som stirret ned på ham. Han så inn i den gamle mannens øyne og begynte å kjenne et snev av håp.

Åsna skämdes. Han började springa så långt bort så fort han kunde.

...

Esel skammet seg. Han begynte å løpe vekk så fort han kunne.

Når han till slut slutade springa, var det natt och Åsna var vilse. "Iiaa, iiaa?" viskade han ut i mörkret. "Iiaa, iiaa?" ekade det tillbaka. Han var ensam. Han rullade ihop sig till en boll och föll i en djup och orolig sömn.

...

Når han hadde sluttet å løpe, var det blitt kveld, og Esel hadde gått seg vill. «Hi ha», hvisket han inn i mørket. «Hi ha?» lød ekkoet. Han var alene. Han krøket seg sammen til en liten ball og falt i en dyp og forstyrret søvn.